

РЕШЕНИЕ

№ 563

гр. Горна Оряховица, 29.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГОРНА ОРЯХОВИЦА, X СЪСТАВ, в публично заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Илина В. Джукова

при участието на секретаря Стела Т. Бакърджиева
като разгледа докладваното от Илина В. Джукова Гражданско дело № 20214120100745 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са кумулативно съединени иски с правно основание чл.200 КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД.

Ищецът АНГ. П. М. твърди, че е работил по трудово правоотношение с ответника „Поделение за товарни превози“ – Горна Оряховица (по-долу само ПТП – Горна Оряховица), по силата на което изпълнявал длъжността „инженер, ремонт на вагони“. Твърди, че на 22.11.2019 г. сутринта, преди да започне работа, разговарял лично с негов ръководител – В.А., която му възложила задача да потърси в Ремонтно-транспортна база (по-долу само РТ база) при Бизнес център – Горна Оряховица резервни части за ремонт на повредена лебедка. Ищецът признава, че в този ден замествал отсъстващия началник на цеха. Твърди, че в изпълнение на възложената му задача, около 09:30 часа се намирал в РТ база, достъп до складовете на която му осигурил отговорникът Д.Е.. Той имал здравословен проблем, затрудняващ говоренето, поради което си служил предимно с жестове. Той отключил вратата и влязъл, а ищецът го последвал. Халето било неосветено, а времето било мрачно и дъждовно, поради което видимостта била ограничена. По тази причина и тъй като имало голямо количество бракувана техника, ищецът пропаднал в автоканал, при което счупил дясната си ключица и повредил два зъба, единият от които се наложило да бъде сменен. Бил откаран в Центъра за спешна медицинска помощ в гр.Горна Оряховица, а след това – в гр.Велико Търново за консултация с ортопед. Насочен бил за домашно лечение с прием

на предписани болкоуспокояващи, тъй като не било възможно осъществяване на безопасна хирургическа интервенция. На 25.11.2019 г. бил консултиран и в УМБАЛ „Д-р Георги Странски“ – Плевен, където също му било препоръчано пасивно лечение заради риск от загуба на крайника при операция. Обяснено му било, че има разминаване на две насрещни кости. Посещавал тази болница през около 2 седмици на контролни прегледи със снимки. Твърди, че случилото се на 22.11.2019 г. било признато за трудова злополука. Посочва, че то е резултат от неизпълнение на задължението на работодателя да осигури безопасни и здравословни условия на труд, както и от наложената организация на работата, изискваща той да взима самостоятелно решения по какъв начин да осигури годни за експлоатация вагони. Посочва, че заради увреждането продължително време не бил в състояние да се грижи за себе си в битов план, да се обслужва и да поддържа сам личната си хигиена. В началото било невъзможно извършване на действия и движения, което налагало постоянна чужда помощ. Посочва, че се налагало да приеме редица неудобства при рехабилитацията и че не можел да шофира. Сочи, че и понастоящем му е необходима чужда помощ за някои действия. Твърди, че към момента продължава да изпитва болка на мястото на увреждането, която се прехвърлила и в кръста и другата ръка. Твърди, че болките му ще останат до края на живота и липсва перспектива за пълно възстановяване. Твърди, че възможностите му полагане на труд са силно ограничени, но признава, че от месец ноември 2020 г. до месец януари 2021 г. бил на длъжност „шлосер“ при „Поделение за пътнически превози“ – Горна Оряховица, а след 2021 г. до настоящия момент работи като „техник, механик, ревизор вагони“ при същия работодател. Твърди, че в резултат от трудовата злополука преживял душевни страдания и негативни емоционални изживявания, изразяващи се в чувство на отхвърленост, на незащитеност и страх; непосредствено след злополуката – шок и мисъл, че няма да оцелее, а по-късно – че няма да се справя и преживява в бъдеще. Освен посоченото твърди, че останал без доходи за период от около 4 месеца, защото не били признати болничните листове и ТЕЛК и това му създавало и допълнителни душевни болки и страдания. Признава, че през месец юни 2020 г. получил от ответника парична помощ във връзка със злополуката в размер 610 лв. Моли за постановяване на решение, с което ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от 60 000 лв., представляваща обезщетение за причинените от трудовата злополука нематериални вреди и сумата от 8 400 лв. – обезщетение за забава в плащането за периода от 22.10.2019 г. до 12.04.2021 г.

Ответникът ПТП – Горна Оряховица признава съществуването на трудово правоотношение с твърдяното от ищеца съдържание до 02.11.2020 г., както и че на 22.11.2019 г., при оглед за резервни части в РТ база, ищецът, вървейки след отговорника Д.Е., паднал в автоканал, което било признато за трудова злополука. Твърди, че на същата дата ищецът не е следвало да издирва резервни части, а да организира работата в склада, защото замествал отсъстващия поради отпуск началник на цеха. По тази причина и за да се

провери дали е било възможно осигуряване на частите от други цехове, ищецът получил нареждане по телефона от В.А. на длъжност „Главен експерт товарни вагони“ да не напуска цеха, но той самоволно го е сторил. По тези съображения ответникът счита, че липсва причинна връзка между условията за труд в цеха и увреждането. Посочва още, че инцидентът е настъпил поради невниманието на ищеца при придвижването му в склада, както е вписано и в разпореждането на НОИ за обявяване на злополуката за трудова. Счита, че поради изложеното, трудовата злополука е настъпила поради проявена груба небрежност от страна на ищеца. Допълнително обосновава, че размерът на обезщетението е значително завишен и не отговаря на критерия за справедливост – възстановяването от увреждането било с нормална продължителност, след 29.04.2020 г. ищецът не е ползвал отпуск поради временна неработоспособност. Твърди, че към 28-29.05.2020 г., когато ищецът преминал профилактични прегледи, движенията в дясната раменна става били възможно в пълен обем. Посочва, че продължил да работи при ответника до 02.11.2020 г., а след това постъпил на работа в „Поделение за пътнически превози“ – Горна Оряховица последователно на две длъжности – „шлосер“ и „техник, механик ревизор вагони“. Те изисквали по-голямо физическо натоварване в сравнение със заеманата при ответника, а медицинските прегледи във връзка с постъпване на работа не показали негодност на ищеца да я извършва. Оспорва причинната връзка между злополуката и отстраняването на зъб, както и болките в кръста и лявата ръка. Във връзка с последното се сочи, че тези болки не са установени непосредствено след инцидента, а едва на 25.08.2020 г., като ответникът твърди, че ищецът имал дегенеративни възрастови изменения на поясните прешлени и дисталния шиен сегмент, които ги причинявали. Възражава, че причинната връзка между злополуката и резултата е прекъсната с оглед бавното зарастване, дължащо се на недостатъчно обездвижване и неправилното и неподходящо лечение – консервативно вместо оперативно, довело до усложнения (образуване на голяма костна формация, незараснала фрактура, засягане на нервите на шията от натрупания калус, деформация, скъсяване на ключицата). Посочва, че е обжалван само един от болничните листи – този от 31.01.2020 г., и дори и ищецът да е търпял вреди, те не са в пряка връзка със злополуката. Твърди, че със заплата за месец юни 2020 г. е заплатил на ищеца сумата от 610 лв. – парична помощ по повод трудовата злополука, отпусната въз основа на вътрешните правила. Счита, че тази сума обезщетява претендираните в производството вреди, а ако не се счете достатъчна, счита, че посоченото съставлява частично плащане (определено като възражение за прихващане). Моли предявеният иск да бъде отхвърлен, а в условията на евентуалност – да бъде присъдено обезщетение в по-нисък от претендирания размер, както и да му бъдат присъдени съответно сторените в производството разноски.

Съдът, след съобразяване на твърденията на страните и преценка

на събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, а и от допълнително споразумение за изменение на трудовото правоотношение № 428/10.05.2017 г. се установява, че към 22.11.2019 г. ищецът е заемал длъжността „инженер, ремонт вагони“ във Вагонно-ремонтен цех – Горна Оряховица – разпределителна (по-долу само ВР цех), звено „Ремонт“, Бизнес център – Горна Оряховица при ответника. Съгласно длъжностната характеристика, основните му трудови задължения били свързани с осъществяване на контрол на качеството на извършваните в цеха ремонти на товарни вагони, организация на осигуряването на материали, заготовки и детайли, необходими за ремонта или оборудването в цеха, както и заместване на началника на цеха при негово отсъствие. Ищецът бил функционално подчинен на Директор на ПТП, Ръководител отдел „Експлоатация“, експертите от направление „Товарни вагони“, ръководител регионално звено и началник цех вагонно-ремонтен.

Свид.П.Б. – служител на длъжност „дърводелец, кранист“ във ВР-цех, установява, че на 21.11.2019 г. ищецът му казал, че е необходимо на следващия ден двамата да отидат в РТ база да потърсят резервна част за повредена лебедка. Свидетелят установява, че това било обичайна практика при работодателя, като той е ходил в същата база и преди, с други негови колеги в търсене на части и материали. Свидетелят посочва, че в такива случаи се уведомявали ръководителите за причината за напускане на цеха и мястото, на което работниците или служителите отиват.

Не се спори, а и от молба от 18.11.2019 г. , заповед № 9132/20.11.2019 г. и показанията на свид.В.А. – служител на длъжност „главен експерт вагони“ при ответника, се установява, че на 22.11.2019 г. началникът на цеха В.Г. отсъствал и бил заместван от ищеца. Безспорно между страните е също, че в началото на работния ден бил проведен разговор между ищеца и свид.А. във връзка с това, че ищецът ще посети РТ база за да потърси частта за повредената лебедка. Свид.А. казала на ищеца да изчака връщането на началника на цеха, като за това време тя да провери за наличност в останалите цехове. Ищецът не ангажира никакви доказателства за твърденията си, че сутринта преди инцидента е разговарял лично с В.А. и тя му дала изрично нареждане да потърси резервната част в базата. Неговото доказателствено искане бе насочено към установяване дали е воден телефонен разговор между тях на 22.11.2019 г., което няма отношение към твърденията му. Посредством това искане не би могло да се осъществи и обратно доказване, защото спорът между страните е за съдържанието на проведения разговор. На следващо място – дори и соченото от ищеца нареждане да бе установено, тези твърдения са несъвместими с изложената в исковата молба причина за злополуката – че организацията на работа изисквала от ищеца сам да взема решения как да осигури годни за експлоатация вагони.

Свид.Д.Е. – материално отговорно лице на РТ база, установява, че на 22.11.2019 г. около 08,30 – 09,00 часа ищецът дошъл да потърси материали. Халето, където се намирали материалите, било с такива размери, че в него можело да паркират едновременно пет камиона – имало пет авторемонтни канала за камиони. В халето имало 3-4 осветителни тела и поради голямата височина не можело да се поставят повече, а ключът за осветлението бил в средата на помещението. При влизане в халето автоканалите не се виждали, тъй като имало бракувани автомобили и части от автомобили, телфери, редуктори, мебели и множество материали и части. Стъклата на вратите на халето били счупени и вместо тях били поставени ламарини. На здравите прозорци имало лиани, за да не се вижда какво има в склада. Съгласно показанията на свид.П.Б. – служител на длъжност „дърводелец, кранист“ във ВР-цех, в халето имало прозорци само от южната страна и когато той влизал, вървял само покрай тях. Свид.Е. установява, че сутринта на 22.11.2019 г. времето било мрачно.

Свид.Е. вървял на 4-5 метра пред ищеца, а той го следвал, тъй като за пръв път влизал в халето. Свидетелят не предупредил ищеца, че има автоканалы, а преходни мостове нямало. В първия автоканал бил излят цимент и той не се ползвал, но втората клетка била автоканал с височина колкото човешки ръст. Свидетелят преминал и преди да достигне до мястото, от което се пуска осветлението, чул вик и видял, че ищецът е паднал в автоканала. Вътре имало стълба и свидетелят помогнал на ищеца да излезе. Ищецът му казал, че изпитва болка и че ръката му е счупена.

Свид.Б. пристигнал когато свид.Е. и ищеца излизали от халето. Ищецът се държал за дясната ръка и казал, че го боли. След като казали на свид.Б. за случилото се, той закарал ищеца в Център за спешна медицинска помощ – Горна Оряховица. Видно от приложените два броя рентгеново изследване на МБАЛ „Св.Иван Рилски Горна Оряховица“ ЕООД, били установени белези, вероятни за фрактура, а съгласно показанията на свид.Б. било препоръчано да се извърши преглед във Велико Търново.

Свидетелят закарал ищеца до Велико Търново и бил с него през цялото време в болницата. Съгласно искане за образно изследване № 24151/30762/63 от 22.11.2019 г., резултат от образна диагностика и лист за преглед на пациент в КДБ/СО № 024151/22.11.2019 г. на МОБАЛ „Д-р Стефан Черкезов“ – Велико Търново, било установено счупване на дясната ключица (фрактура клавикуле дextrа) и било предписано обездвижване – „осморка“ шест седмици и контролна рентгенография след 7-10 дни. Съгласно показанията на свид.М.а – съпруга на ищеца, при прегледа той не е бил обездвижен, а били изписани обезболяващи. Бил препоръчан консулт с ортопед в друг град.

Свид.Б. посочва, че след прегледа във Велико Търново закарал ищеца обратно в Горна Оряховица при личния му лекар – д-р Р.В.. При прегледа тя установила: кожа – в норма, глава и шия – в норма, език – влажен, необложен, гърло – спокойно, бял дроб – чисто везикуларно дишане без хрипове, сърце и

пулс – нормални, корем – мек, палпаторно неболезнен, опорно-двигателен апарат – болка и хематом в областта на дясната ключица (амбулаторен лист № 018490/22.11.2019 г.). Свид.Б. сочи, че след този преглед, с ищеца отишли в полицията, защото смятали, че е редно да уведомят за инцидента. Около 15:30 – 16,00 часа свид.Б. закарал ищеца в дома му. През времето, в което те са били заедно, свидетелят не видял травми, охлузвания или кръв по лицето на ищеца.

В подадената от ответника декларация за трудова злополука от 25.11.2019 г. той посочил, че на 22.11.2019 г., около 09:30 часа в РТ база – обичайно работно място за ищеца, при оглед и търсене на резервни части, той пропаднал в ремонтен канал, при което счупил ключицата на дясното си рамо. С разпореждане № 5104-04-93/11.12.2019 г. на ТП на НОИ – Велико Търново, било прието за трудова злополука това, че около 09:30 часа на 22.11.2019 г. в РТ база, ищецът, докато извършвал оглед в търсене на резервни части, при придвижване в цеха, по невнимание пропаднал в ремонтен канал, в резултат на което счупил дясната си ключица. Изложени били мотиви, че случилото се съставлява внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка с извършваната от ищеца работа.

Съгласно показанията на свид.М.а, на 25.11.2019 г. – понеделникът след инцидента, личният лекар издал направление за ортопед и на същия ден били извършени рентгенография и преглед от д-р С.Т. – ортопед в УМБАЛ „Д-р Георги Странски“ ЕАД – Плевен. Той обяснил, че ще бъде проведено консервативно лечение – обездвижване с гръден колан и операция няма да се прави. Първоначално не било обяснено защо лечението няма да е оперативно, но по-късно, при друг преглед, ортопедът посочил, че при операцията има риск от засягане на връзки, след което да е невъзможно да се движи ръката. Съгласно заключението по задача № 2 на съдебно-медицинската експертиза, предприемането на консервативно лечение в случая отговаря на правилата за добра медицинска практика и е съобразено с алгоритмите в ортопедичните ръководства, а специалната имобилизираща превръзка (гръден колан и лонгета тип 8) е приета за златен стандарт в целия свят. Експертизата сочи, че оперативни интервенции на клавикулата са съпроводени с висок оперативен риск поради анатомичните особености на ключицата и отстоящите около нея нерви, мускули, кръвоносни съдове и върховата област на белия дроб. При изслушването вещите лица допълват, че евентуално засягане на околните кръвоносни съдове може да завърши летално, а засягане на нервите може да доведе до пареза. Такова лечение се налагало при разместване между фрагментите повече от 2,5 – 3 см., каквото при ищеца нямало.

От показанията на свид.М.а се установява, че ищецът започнал да носи превръзката и по предписание на ортопеда се явявал на прегледи в гр.Плевен през две седмици за период от два месеца, а след това – на по-големи интервали. При всеки преглед се извършвала рентгенография. Ортопедът казвал, че е започнало възстановяване и зарастване, но ищецът изпитвал болки, заради което продължавал да пие обезболяващи. Обездвижването с

колана и лонгета за дясната ръка, която била активна за ищеца, наложило свид.М.а да му помага при къпане, бръснене, обличане. Семейството се отоплявало с твърдо гориво, което ищецът не можел да осигурява. Заради обездвижването ищецът не можел и да полага грижи за неговите и на съпругата му възрастни родители. Не шофирал около 2-3 месеца след инцидента, а когато започнал – ръката му изтръпвала.

На 27.02.2020 г. ищецът бил прегледан от д-р С.Т., който отразил в издадения амбулаторен лист № 000169/27.02.2020 г.: дясна клавикула – с данни за скъсяване и деформация; палпаторна болезненост в областта на счупването с данни за патологична активност при активни движения в раменната става, а при рентгенографията – забавена консолидация при наличие на облаковиден калус, вероятно притискащ прилежащите нерви, като насочил ищеца към физиотерапия. Показанията на свид.М.а установяват, че на 08.03.2020 г. ищецът махнал лонгетата и казал, че ръката вече трябва да се раздвижва. На следващия ден – 09.03.2020 г. той посетил лекар по физикална и рехабилитационна медицина, който установил, че дясната клавикула е с данни за скъсяване и деформация, оточна, както и наличие на палпаторна болезненост в областта на счупването и патологична подвижност при активни движения в дясна раменна става, като предписал лечение с нискочестотно магнитно поле, ултразвук, нискочестотни токове и лечебна физкултура (амбулаторен лист № 000370/09.03.2020 г.). Съгласно показанията на свид.М.а, ищецът започнал физиолечение и преминал по-голяма част от процедурите, но те били прекъсната във връзка с обявеното извънредно положение. На 16.03.2020 г. ищецът отново бил прегледан от лекаря по физикална и рехабилитационна медицина и съгласно отразеното в амбулаторен лист № 000417/16.03.2020 г., ищецът съобщил за подобрения в резултат на терапията и установил по-свободни движения и намален интензитет на болките. Свид.М.а посочва, че ищецът се раздвижвал вкъщи – правил упражнения с малка гиричка.

Съгласно болничен лист № E20199058623/22.11.2019 г. от „ИППМП – д-р Владимирова“ ЕООД и болнични листи № E20199009203/02.12.2019 г., болничен лист № E20199425349/06.01.2020 г., болничен лист № E20199425638/31.01.2020 г., болничен лист № E20200686952/22.04.2020 г. и болничен лист № E20200686951/22.04.2020 г. от ЛКК при „ДКЦ – Плевен“ ЕООД, ищецът бил в отпуск поради временна неработоспособност от датата на злополуката – 22.11.2019 г. до 29.04.2020 г. Видно от жалба изх.№ 1029-04-2115/17.02.2020 г., Директорът на ТП на НОИ – Велико Търново обжалвал пред ТЕЛК болничен лист № E20199425638/31.01.2020 г., издаден от ЛКК при „ДКЦ – Плевен“ ЕООД. С разпореждане № Д-04-999-00-0001147195/19.02.2020 г. на ТП на НОИ – Велико Търново било спряно изплащането на обезщетение за временна неработоспособност поради трудова злополука по обжалвания болничен лист за периода от 31.01.2020 г. – 29.02.2020 г. Свид.М.а установява, че поради обжалването на болничния лист, след 31.01.2020 г. не били изплащани обезщетения. Докато била нощна

смяна на 21/22.04.2021 г. се обадила да провери защо няма все още заседание на ТЕЛК по обжалването, получила отговор, че ищецът не е трябвало да чака, а да отиде, защото можело и да бъде уволнен. На следващия ден, с Експертно решение № 1265 от заседание № 069/22.04.2020 г. на ТЕЛК трети състав към УМБАЛ „Д-р Георги Странски“ ЕАД – Плевен, болничният лист бил признат за правилно издаден поради завишена продължителност на временната неработоспособност. При прегледа за целите на заключението се установила псевдоартроза на дясна клавикула с невропатия на десен н.брахиалис и к-ра в раменната става. Свид.М.а посочва, че след това всички обезщетения били изплатени наведнъж.

Съгласно заключението по съдебно-медицинската експертиза и уточненото при изслушването ѝ, псевдоартрозата представлява начин на срастване, при който се образува некачествен костен калус на мястото на фрактурата. Псевдоартрозата може да се дължи на липса на контакт между фрагментите, недостатъчно кръвоснабдяване или мъртъв фрагмент. Съгласно заключението и данните от прегледа за нуждите на експертизата, при ищеца не се наблюдава псевдоартроза, тъй като се е стигнало до пълно заздравяване.

Съгласно посоченото от вещите лица при изслушване на заключението, окончателното срастване е настъпило до 29.04.2020 г., когато ищецът се е върнал на работа. Към този момент било постигнато зарастване на костните фрагменти, но с леко скъсяване на ключицата – не повече от 2 см. Скъсяването се дължало на разминаване на фрагментите, причинено от околната мускулатура, която предизвиквала натиск върху двата фрагмента. Това довело до промяна в геометрията и статиката на раменната става, основно на стерноклавикуларната става, при която се установила сублуксация, проявяваща се с ясно изразено „щракане“ при определени движения на ръката, на моменти придружено от болка.

На 28.05.2020 г. и 29.05.2020 г. на ищеца били проведени периодични медицински прегледи в НМТБ „Цар Борис III“ – Горна Оряховица. Съгласно отразеното в карти за периодични медицински прегледи № 283/28.05.2020 г. и № 196/29.05.2020 г., ищецът бил годен да полага труд на длъжността „инженер, ремонт вагони“, като нямал медицински противопоказания и бил годен да полага нощен труд. В заключението на хирурга било отразено, че счупването на дясната ключица е лекувано консервативно; получила се е лъжлива става; движенията в дясната раменна става са възможни в пълен обем.

На 25.08.2020 г. ищецът бил прегледан от невролог поради оплаквания за болки в кръста и врата, появили се според анамнезата, още при травмата, които прогресирали и се спуснали към краката, както и затруднени и ограничени движения в ръката. Неврологът установил умора при пробите за латентни парези, като ръцете могат да се повдигнат напред, но след 2 минути падат равномерно; трудно повдигане на ръцете от тялото на 45 градуса и назад – увреждане на задния ротаторен маншон; СНР двустранно; трофични

смущения на аксиална мускулатура, мишнична и предмишнична; вертебрален синдром в дясно Пол Ласег в дясно, Крениг пол в дясно; отслабен ахилов рефлекс в дясно; хипотония на трицепс суре и предписал медикаментозно лечение. При рентгеново изследване на 28.08.2020 г. били установени слаби спондилозни изменения в дисталния шиен сегмент, дегенеративни промени от спондилозен тип в лумбалния гръбначен сектор с осификация на предния надлъжен лигамент, напреднали остеохондрозни изменения на диска L5-EC2. Съгласно амбулаторен лист № 639/27.08.2020 г. неврологът предписал електромиография и на 31.08.2020 г. такава бика проведена. На 21.10.2020 г. бил извършен преглед от неврохирург в Плевен, който съгласно показанията на свид.М.а и отразеното в амбулаторен лист № 306/21.10.2020 г. предписал обезболяващи медикаменти и потвърдил, че операцията е била твърде рискова.

Съгласно заключението по съдебно-медицинската експертиза установените от невролог дегенеративни изменения на поясните и шийните прешлени се дължат на възрастови промени и физиологични особености на ищеца и нямат пряка връзка с фрактурата, но могат да са резултат от обездвижване, наличието на костен калус или възстановителните процедури. Тези изменения били от естество да причинят на ищеца болки в шията, двете рамена, двете ръце, както и в поясната област, които да ирадираат към долните крайници, като подобни оплаквания могат да се провокират и при претърпени травми от падане или удар в поясната област.

На 29.10.2020 г. ищецът отново бил прегледан от ортопед, който съгласно отразеното в амбулаторен лист № 000883/29.10.2020 г. установил дясна клавикула деформирана и силно затруднена абдукция и външна ротация, намален мускулен захват на пръстите на дясната ръка, а от рентгенографията – наличие на голяма калусна формация, вероятно притискаща прилежащите нерви.

Съгласно заключението по съдебно-медицинската експертиза, в резултат на злополуката, на ищеца били причинени болки и страдания, затруднения в движението за период между 6 и 9 месеца. За самостоятелно зарастване на фрактурата бил необходим период от 4 месеца до една година, през което било налице ограничение в двигателния режим, изразяващо се в редуция на физическото натоварване на дясната ръка. Периодът за пълно възстановяване зависел от множество фактори като възраст, физическа активност, моментно здравословно състояние, спазване на предписания режим и пр., като такова може да настъпи и след 9 месеца – 1 година. Вещите лица посочват, че към момента е достигнато до пълно срастване на фрагментите с образуване на костен калус. От заключението и уточненото при изслушването се установява, че усещането за „щракане“ при определени движения на ръката и болката се дължат на променената геометрия и статиката на раменната област и механичното дразнене на минаващите в съседство нерви, но тези усещания постепенно ще намаляват и ще изчезнат до 2–3 години.

При изслушване на експертизата, вещите лица посочват, че като усложнение при ищеца може да се приеме големият костен калус. Сочи се, че образуването на калусна формация е нормално при счупването и това е част от процеса на зарастване, като организмът постепенно резорбира излишната кост, но при някои организми това не се случвало и се натрупвала голяма костна маса. Това може да бъде причинено от обективни фактори – напр. подвижност на фрагментите в процеса на срастване или субективни фактори – грешна реакция на организма. Вещите лица сочат, че не може да се установи какви са причините за големия костен калус при ищеца.

Свид.М.а сочи, че движението на ръката нагоре е ограничено и ищецът не вдига повече от 5 кг. Около веднъж седмично се случвало ръката на ищеца да се схване докато прави нещо. Свид.И. и свид.А. посочват, че понастоящем ищецът шофира. При прегледа за нуждите на експертизата – на 07.09.2021 г., вещите лица установили нормална калусна формация и ефективно срастване на мястото на фрактурата с незначителна дислокация (до 2 см.) без раздробяване на фрагментите, но за установяване в пространствен аспект на отстоянието на костните фрагменти, било необходимо извършване на КАТ (изследване със скенер). Посоченото не налагало оперативна интервенция с цел корекция, защото нямало по-голямо от 2 см. скъсяване или косо разминаване с по-изразен ъгъл между фрагментите. Скъсяването при ищеца се приемало за нормална последица от такава травма. Схващането при статично натоварване се случвало при всеки вид травма с обездвижване за по-дълго време. Нормална последица били и субективните оплаквания при физическо пренатоварване и по-резки движения, както и ограниченията в крайните движения. Вещите лица уточняват, че в бъдеще – при смяна на времето, при физическо натоварване или изстиване, могат да се проявят такива субективни оплаквания, тъй като счупеното е слабо място.

Свид.М.а посочва, че след инцидента не е налице външна промяна в отношението на ищеца към ежедневните дейности – ходене на работа и почивка, но до настоящия момент той не е казвал, че вече е оздравял, а обратно – споделял със съпругата си, че нищо няма да е както преди. Много често ѝ казвал, че благодари на Бога, че е останал жив. Свид.М.а разказва, че ищецът първоначално криел случилото се от дъщеря им, която по това време била в чужбина. По време на видеовръзка тя го попитала, защо е обленен с риза, а той отговорил, че иска да бъде официален и вкъщи, без да обясни, че заради травмата не може да облече тениска. Дъщерята на свидетеля разбрала за злополуката едва в края на 2019 г., когато се върнала в България.

Съгласно констативно-съобразителната част на съдебно-психологичната експертиза, личността на ищеца се характеризира с насоченост към себе си, към своите мисли, чувства и преживявания, критично отношение към себе си и занижена самооценка. Изследването показало сдържана, спокойна и уравновесена личност, действаща обмислено и рационално, без да се поддава на моментни импулси. Характерно за него било да се придържа към определен стил на живот, в който доминират реда и организираността.

Установено било наличие на определени ресурси в личността, които позволяват справяне с дребни ежедневни неприятности, но не и със сериозни трудности. При изслушването на експертизата, вещото лице изяснява, че именно тези характеристики на личността – това, че ищецът трудно реагира на неочаквани събития и че не е гъвкав и адаптивен, направили първоначалната емоция след инцидента непоносима за него (заключение по въпрос № 1). При изслушване на заключението, вещото лице уточнява, че непоносими са тези емоции, които са толкова силни, че индивидът не може да се справи с тях и отключва защитен механизъм – в случая промяна на начина на живот, защото за ищеца е невъзможно той да бъде такъв, както преди инцидента.

Съгласно заключението по задачи № 2-4 от експертизата, с времето интензитетът и непоносимостта на емоцията намалели, но към момента все още не са отшумели напълно и ищецът продължава да реагира травматично, когато говори за злополуката. В отговора на задача № 5 и при изслушването си, вещото лице посочва, че описаните по-горе личностни характеристики влияят на периода на възстановяване, като го удължават. Освен това, при ищеца се наблюдавали високи нива на личностна тревожност – светоусещане и особеност на характера, изразяващи се във вътрешна напрегнатост, скованост и нервност, безпокойство и страх, липса на душевен покой и чувство на вътрешна удовлетвореност, неувереност, загриженост и отсъствие на преживявания на радост и щастие, както и високи нива на ситуативна тревожност, изразена чрез раздразнителност, тревоги за дребни неща, неувереност, безпокойство когато мисли за своите работи и грижи, лесно разстройване, силно преживяване и дълго премисляне на неприятностите. Всичко посочено дало основание на вещото лице да заключи, че ще бъде необходимо продължително време за възстановяване на психиката на ищеца.

Съдът намира заключението по експертизата за пълно, точно, ясно и компетентно дадено, поради което основа фактическите си изводи на него. Ползваните от вещото лице методики неоснователно се считат за необективни от ответника, защото възражението не отчита, че изследването не се изчерпва само с отговори на въпроси от ищеца, а се състои в анализ на отговорите от експерта. В случая вещото лице уточни, че ползваните методики и наблюдението са контролни спрямо данните от интервюто и в случая резултатите се покриват, както и че психичното състояние не би могло да се манипулира, а предложените от ответника методики се основават на субективно усещане в еднаква степен с въпросниците. Липсва намереното от ответника противоречие между разказното от колегите на ищеца и установените психични преживявания. Експертизата сочи, че ищецът е личност, насочена към себе си и споделянето на емоции не е характерно за него, поради което обстоятелството, че колегите му нямат впечатление, че той изпитва негативни преживявания не може да се счете за признак за неправилност на експертизата. Същото се потвърждава и при съпоставка с показанията на свид.М.а, която разказва, че външна промяна в ежедневието

не е настъпила, но от гледна точка на ищеца всичко се е променило.

Със заповед № 11-01-214/06.07.2020 г. била уважена молба на ищеца с вх.рег.№ 11-00-1411/11.03.2020 г. за отпускане на социална помощ. Не се спори, че помощта в размер на 610 лв. била изплатена на ищеца със трудовото възнаграждение за месец юни 2020 г., а същото се установява и от фиш за работна заплата за месец юни 2020 г., опис за превеждане на суми и платежно нареждане за кредитен превод от 27.07.2020 г.

Безспорно между страните е, че трудовото правоотношение било прекратено, като същото се установява и от заявление от ищеца с вх. рег.№ 11-00-4750/30.09.2020 г. и заповед № 442/30.10.2020 г. на Директор на ПТП – Горна Оряховица. Видно от трудов договор № 55/30.10.2020 г. ищецът започнал да изпълнява длъжността „шлосер, ремонт на колооси и лагери I ст.“ при „БДЖ – Пътнически превози“ ЕООД, Поделение за пътнически превози – Горна Оряховица. В карта за предварителен медицински преглед изх.№ 834/29.09.2020 г. било отразено, че ищецът може да заеме длъжността, като единственото било посочено заболяване било хипертонично сърце. Съгласно длъжностната характеристика основните трудови функции за посочената длъжност включвали извършване на демонтаж, ремонт и монтаж на букси с ролкови лагери и извършване на шлосерски операции по поддръжка и ремонт на вагони. Свид.К. – служител на длъжност „организатор производство и ремонт ПЖПС майстор“ при Поделение за пътнически превози – Горна Оряховица и пряк ръководител на ищеца, изяснява, че работата му се състояла в извършване на ремонт на колоосите и лагерите, която се осъществявала ръчно. Свидетелят сочи, че ищецът никога не е отказвал извършване на задача и като негов ръководител бил доволен от изпълнението на задълженията му. Знаел за счупването на ключицата, но работата не изисквала прекомерно физическо натоварване – например вдигане на тежко без подемно съоръжение.

Видно от допълнително споразумение за изменение на трудовото правоотношение № 314/31.12.2020 г. ищецът преминал на длъжност „техник, механик, ревизор вагони“ при същия работодател, считано от 01.01.2021 г. Съгласно карта за предварителен медицински преглед от 22.12.2020 г., ищецът бил годен да заеме длъжността „техник, механик, ревизор вагони“. От длъжностната характеристика за тази длъжност се установява, че основната трудова функция се изразявала в извършване на технически преглед, проби на автоматичните влакови спирачки, организиране на безотцепъчен ремонт, посрещане и изпращане на всички видове влакове. Свидетелят И. – служител на длъжност „вагонен инструктор“ при работодателя на ищеца, посочва, че ищецът изпълнява дежурства от 07,00 часа до 19,00 часа и от 19,00 часа до 07,00 часа, като задълженията му изискват да проверява влаковете, които пристигат на гара Горна Оряховица – технически преглед, проби, евентуално ремонт и при нужда – да помага на шлосерите. Изпълнението на тези задължения изисквало повече ходене без носене на инструменти или части за ремонт, тъй като длъжността изисквала единствено да се констатира ако нещо

не е наред. Свидетелят И. посочва, че ищецът е безупречен в изпълнение на задълженията си – не е забелязвал некачествено изпълнение, несъответствие, нито ищецът е отказвал да изпълни задача. Не му е споделял за здравословни оплаквания, а за инцидента научил едва когато получил призовка.

Въз основа на приетите за установени факти, съдът намира от правна страна следното:

Предявени са осъдителни иски с правно основание чл.200, ал.1 КТ за заплащане на парично обезщетение за неимуществени вреди, причинени на работника или служителя при трудова злополука и чл.86, ал.1 ЗЗД за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва. Основателността им е предоставена от установяване на съществуването на трудово правоотношение между страните към момента на настъпване на трудовата злополука; внезапно увреждане на работника през време, във връзка или по повод на изпълнение на трудовите задължения, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, което му е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт (настъпване на трудова злополука) и претърпени неимуществени вреди, причинени от трудовата злополука.

Осъществяването на първата от посочените предпоставки не е спорно между страните – към 22.11.2019 г. ищецът е заемал длъжност „инженер, ремонт вагони“ във ВР цех при ответника. Не е спорно също, че на посочената дата ищецът, при търсене на резервна част в РТ база, паднал в автоканал, при което счупил ключицата на дясната си ръка, както и че посоченото е признато по надлежния ред за трудова злополука. Тук е мястото да се посочи, че за осъществяване на обсъжданата предпоставка е без значение дали работодателят е изпълнил задължението си да осигури безопасни и здравословни условия на труд, в какъвто смисъл се сочат доводи и от двете страни. Отговорността на работодателя е обективна и безвиновна – той носи риска от травматично увреждане на работника дори и при липса на причинна връзка между условията на труда и злополуката (арг. от чл.200, ал.2 КТ) и може да бъде освободен от задължението за обезвреда само при умишлено самоувреждане, каквото ответникът не твърди.

Спорът по делото е концентриран върху вида и характера на причинените телесни увреждания, както и наличието на причинно-следствена връзка между трудовата злополука, настъпилите увреждания на здравето и претърпените неимуществени вреди. Едва след разрешаването на тези въпроси следва да се разгледа въпросът за определяне на размера на обезщетението, включително дали и до каква степен увреждането или резултатът от него се дължат на проявена от ищеца груба небрежност.

Както по-горе бе посочено, страните не спорят, че в резултат на падането в автоканал, ищецът счупил ключицата на дясната си ръка.

Събраните доказателства не дават основание да се приеме, че в резултат на падането ищецът повредил два зъба, единият от които се наложило да бъде сменен. В сметата при прегледите непосредствено след инцидента анамнеза по данни от ищеца липсва такава травма, а личният лекар също не е установил някакво увреждане на главата. Свидетелят Б., който е бил с ищеца от падането до 15,30 – 16,00 часа не е забелязал следи от някакви травми по лицето или кръв. Действително, от амбулаторен лист № 000203, издаден от д-р М.С., се установява, че на 04.12.2019 г. била извършена екстракция на долен десен централен резец (зъб 41) на ищеца поради „periodontitis chronica granulomatosa difusa“, като в сметия орален статус, този зъб бил отбелязан с периодонтит. Липсва отбелязване за фрактура или подвижност на зъба. Посоченото не установява причинна връзка със злополуката, а напротив – сочи на причина за отстраняването на зъба извън нея. Изявлението на д-р М.С. от 31.08.2021 г. съставлява свидетелство в писмена форма и по тази причина не е допустимо да бъде взето предвид при формиране на фактическите изводи на съда. Дори това да не бе така или авторът на изявлението да бе разпитан като свидетел, от изложеното не следва извод за пряка и неопосредена причинна връзка между инцидента и извършената екстракция на зъба, тъй като последицата се е дължи на предхождащо страдание (periodontitis chronica granulomatosa difusa), а изминалото време между инцидента и екстракцията е пречка да се приеме, че екзацербацията е настъпила именно от падането. Освен изложеното, ищецът не твърди да е получил сочените от свид.М.а охлузвания по тялото, нито такива са установени при пълния преглед в деня на злополуката, поради което те също не могат да се сметат за последица от случилото се.

Установеното травматично увреждане – счупване на ключицата на дясната ръка, причинило на ищеца физически болки и страдания, затруднения и ограничения в движението на крайника. Окончателното зарастване на костните фрагменти настъпило около 5 месеца след трудовата злополука, но като нормална последица от травмата, било налице скъсяване на ключицата с до 2 см. То променило геометрията и статиката на раменната става и довело до „щракане“ при определени движения на ръката, на моменти придружено от болка. Предвид заключението на вещите лица по съдебно-медицинската експертиза, че тази последица, както и изтръпването и ограниченията при крайните движения (също приети за нормални при такъв тип травма), занапред ще намаляват и ще отшумят напълно до 2–3 години, както и с оглед данните за трудовите задължения на заеманите след инцидента длъжности, налагащи в много по-голяма степен извършване на физически труд, не може да се приеме за основателно заключението на ищеца, че възможностите му за труд понастоящем са силно ограничени в резултат на злополуката, че липсва перспектива за пълно възстановяване и болките му ще останат до края на живота.

Заключението по съдебно-медицинската експертиза не позволява да се приеме също, че болките в шията, рамената и поясната област, преминаващи

към краката, са резултат от фрактурата на ключицата, защото вещите лица са категорични, че те се дължат на възрастови промени и физиологични особености на ищеца. Причинната връзка с трудовата злополука от 22.11.2019 г. не може да се счете установена и поради това, че съгласно експертизата подобни оплаквания могат да се провокират и при претърпени травми от падане или удар в поясната област, което предвид времето на установяване на оплакванията – август 2020 г., не може да се изключи. Действително, заключението допуска оплакванията на ищеца да са косвен резултат от обездвижването, наличието на костен калус или възстановителните процедури, но дори и това не е основание за тяхната обезвреда от работодателя, защото те не произтичат пряко и непосредствено от трудовата злополука (арг. от чл.212 КТ, вр. чл.51, ал.1 ЗЗД).

Освен физически болки и страдания, трудовата злополука причинила на ищеца негативни психически изживявания – тревога, безпокойство, притеснение, усещане за необратима промяна и пр., детерминирани от качествата и характеристиките на неговата личност, най-вече високите нива на личностна и ситуативна тревожност, и обективирани чрез поведението му, например чрез прикриване на инцидента от дъщеря му. Не може да се приеме, обаче, че ответникът следва да отговаря и за негативните преживявания и емоции на ищеца, свързани със спиране на изплащането на обезщетението. То е последица от обжалване на болничния лист, но не по инициатива на ответника, а ако и да беше – упражняването на права не би могло да съставлява неправомерно поведение.

Изложеното предпоставя извод за установяване на иска за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди по основание, доколкото от процесното увреждане, признато за трудова злополука, е причинило на ищеца физически болки и страдания при възстановяването, нарушение на нормалния ритъм на живот поради ограничени и затруднени движения в крайника, физически дискомфорт и негативни психични изживявания. Обобщено изброените идеални блага не биха били накърнени, ако ищецът не бе получил процесното увреждане и поради това анализираният до тук вреди се явяват пряка и непосредствена последица от трудовата злополука, т.е. фактическият състав за възникване на претендираното вземане за обезвреда се явява осъществен.

Размерът на паричната стойност на заместващото обезщетение за причинени неимуществени вреди, следва да се определи по справедливост въз основа на обективните обстоятелства във връзка с телесното увреждане и последиците от него (т. II на Постановление № 4/23.XII.1968 г. на Пленума на ВС). В конкретния случай съобразими при определянето му са вида и характера на телесното увреждане (счупване на ключицата на дясната ръка); вида на лечението и характера на манипулациите (консервативно лечение с имобилизираща превръзка, включваща гръден колан и лонгета за около 4 месеца и последващо физиолечение); продължителността на търпенето и интензивността на болките и страданията (зарастване на костните фрагменти след около 5 месеца, от които през първите два месеца – силни болки,

изискващи прием на медикаменти /свид.М.а/, усложнение при възстановяването – образуване на голяма калусна формация, а понастоящем – „щракане“ на мястото на фрактурата при определени движения на ръката, понякога придружено от болка, изтръпване и ограничени крайни движения на ръката, с прогнозна продължителност 2 – 3 години с намаляващ интензитет); възрастта на ищеца (на 49 години при получаване на увреждането); отражението на последиците от телесното увреждане върху обичайния ритъм на живот (отпуск поради временна неработоспособност в продължение на 5 месеца; обездвижване за около 4 месеца, през които невъзможност да се самообслужва, да се грижи за възрастните членове на семейството, да осигури твърдо гориво за зимния период, да шофира); отражението върху психиката и емоционалния свят на ищеца (чувство на безпокойство, тревожност, вътрешно напрежение, усещане за непълноценност и необратима промяна на начина на живот и създадения ред, прикриване на случилото се от дъщеря му). Анализът на тези обстоятелства, взети в тяхната съвкупност, обуславят извод, че трудовата злополука се е отразила комплексно върху живота на ищеца, като не само е причинила физически болки и страдания, ограничения в двигателния режим и невъзможност да си служи продължително време с активната ръка, а също е наложила необходимост от лечение и възстановяване, изискващо обездвижване, прием на обезболяващи и чести пътувания за консулт и прегледи до гр.Плевен, но най-вече е довела до негативна принудителна промяна на обичайния ритъм на живот на ищеца. От друга страна следва да бъде съобразено, че причиненото травматично увреждане е само едно, разместването на фрагментите е определено от вещите лица като незначително и неналагащо оперативно лечение, възстановителният период е в рамките на обичайния, липсват усложнения, с изключение на голямата калусна формация, и към момента ищецът е възстановен, а остатъчният дискомфорт при движение постепенно ще намалява до пълно отшумяване. С оглед посоченото съдът намира, че справедливият размер на обезщетението за обезвреда на причинените физически болки и страдания, отрицателни емоции, негативни преживявания, психически дискомфорт следва да се отмери на 25 000 лв. Такъв размер на обезщетението е съответен на легалния критерий по чл.52 ЗЗД, защото не само държи сметка за тежестта на травмата, продължителността на възстановяването, неблагоприятно отражение върху личния живот, ежедневието и психиката на ищеца, а съобразява и икономическите условия в страната към момента на настъпване на увреждането – 22.11.2019 г., преди обявяване на извънредното положение във връзка с пандемията от коронавирус. Цитираните в писмената защита на ответника съдебни решения не могат да бъдат взети предвид, защото в по-голямата си част се отнасят за увреждания, настъпили в значително отдалечен по време период от процесната злополука и не касаят сходни случаи (напр. увреждания на пръстите на ръцете, на глезен, на пета, на костите на краката, съчетани травми, включително и черепно-мозъчни увреждания и фрактури на ребра).

Ответникът своевременно е въвел възражение за допусната от ищец груба небрежност, основано на твърдения за нарушаване на забрана за напускане на цеха, проявено невнимание при придвижване в РТ база, неправилното и неподходящо лечение и недостатъчно обездвижване. Основателността на възражението е предпоставено от установяване на проявена груба небрежност – неполагане на грижата, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност при подобни условия. В тази връзка следва да се отбележи изрично, че не всяко нарушение на правилата за безопасност или трудовата дисциплина съставлява груба небрежност, а само това, което отговаря на посочения абстрактен модел и се изразява в липса на елементарно внимание, старание, пренебрегване на основни правила (в посочения смисъл Решение № 252/30.09.2016 г. по гр.д. № 1364/2016 г. на IV Г.О. на ВКС; Решение № 319/14.12.2016 г. по гр.д. № 2479/2016 г. на IV Г.О. на ВКС; Решение № 21/12.03.2018 г. по гр.д. № 1459/2017 г. на IV Г.О. на ВКС, Решение № 180/05.11.2019 г. по гр.д. № 1885/2018 г. на III Г.О. на ВКС, Решение № 41/05.03.2020 г. по гр.д. № 2679/2019 г. на IV Г.О. на ВКС, цитираните в тях и много други).

Действително, изпълнението на дейност, на която работодателят изрично се е противопоставил или е била забранена на работника или служителя, съставлява груба небрежност при изпълнение на трудовите задължения и би могла да доведе до претендираното от ответника намаляване на обезщетението съгласно чл.201, ал.2 КТ. В случая, обаче, ответникът не установи всички твърдения, от които произтича обсъжданото възражение, възложени му за доказване с доклада на съда. Установи се, че ищецът е замествал началника на цеха и свид.А. му е казала да не ходи в РТ база, но съдържанието на доводите му предполагаше и установяване на трудовите функции на началника на цеха (с оглед довода, че снабдяването с резервни части не е било включено в трудовите задължения на ищеца на 22.11.2019 г.), както и вида и обхвата на служебна подчиненост на началника на цеха на свид.А. (тъй като се твърди, че не е изпълнено нареждане, дадено на ищеца именно като заместник). Въпреки дадените указания за разпределение на доказателствената тежест, ответникът не ангажира нарочни доказателства за посоченото, а от събраните не биха могли да се направят твърдения от него фактически изводи. Самата свид.А. посочи, че не възлага задачи, свързани с доставяне на резервни части, а нарежданията ѝ и изпълняваната от ищеца задача при настъпване на злополуката са били именно за това. На следващо място – не се установи забрана за началника на цеха да го напуска, а дори такава да бе доказана – свид.Б. посочи, че началникът на цеха, ищеца и майстор-смяна И.К. се заместват помежду си и когато ищецът е излязъл на 22.11.2019 г. като началник на цеха е останал И.К.. Освен посоченото, възражението на ответника, че в задълженията на ищеца не било включено снабдяване с резервни части, противоречи на отразеното в подадената от него декларация за трудова злополука, че РТ база е обичайно работно място за ищеца. При недоказаност на твърденията за изрична забрана за напускане на

цеха и доколкото предприетата от ищеца работа безспорно е в интерес на работодателя, без значение е дали свид.А. е възложила изрично на ищеца търсенето на резервна част или той самостоятелно е взел това решение (арг.от чл.200, ал.2 КТ).

Вярно, че в разпореждането на ТП на НОИ – Велико Търново за установяване на трудова злополука е посочено, че ищецът е пропаднал в автоканала по невнимание, но в тази част то не се ползва с обвързваща материална доказателствена сила, тъй като не се касае за установен в документа факт. Установеното от фактическа страна не дава основание да се заключи, че ищецът е проявил невнимание при придвижването си в конкретната обстановка – затъмнено помещение с големи размери, в което влиза за пръв път и в което е струпано голямо количество различна техника и резервни части сред паркирани автомобили. В тази ситуация ищецът се е движил непосредствено след отговорника на базата, без да върви бързо, да го изпреварва или да извършва други подобни действия, пренебрегващи липсата на достатъчно осветление в непознатия му склад. Поради изложеното не би могло да се приеме, че ищецът не е проявил старание, внимание, грижа или изобщо е извършил някакви действия или бездействия в нарушение на правилата за безопасност, допринесли за настъпването на трудовата злополука. При положение, че не се установи проявена от ищеца груба небрежност, без значение остават причините за падането в автоканала и в частност дали и доколко то се дължи на организацията на трудовия процес или условията на труд. Поради обективния характер на отговорността на ответника, въпросът за неговото поведение ще стои само при определяне на степента на съпричиняване от работника или служителя на вредоносния резултат, която се намалява с приноса на работодателя – т.нар. „компенсация на вини“ (така напр. Решение № 252/30.09.2016 г. по гр.д. № 1364/2016 г. на IV Г.О. на ВКС; Решение № 186/21.10.2019 г. по гр.д. № 246/2019 г. на III Г.О. на ВКС).

Не може да бъде споделен като основателен и довода на ответника, че ищецът е извършил действия, с които е компрометирал процесите на възстановяване и зарастване. Вещите лица са единодушни, че консервативното лечение правилно е било предпочетено поради високия оперативен риск и липса на необходимост от операцията (липса на голямо разместване на фрагментите). Действително голямата калусна формация съставлява усложнение на възстановителния процес, но тя може да се дължи в равна степен както на обективни фактори, независещи от поведението на ищеца, така и на поведението му, като конкретната причина за тази реакция на организма не може да бъде установена. Скъсяването на ключицата, каквото се наблюдавало при ищеца, се приема за нормална последица от травмата.

Предвид на изложеното съдът намира, че не се установи увреждането на ищеца да е съпричинено, поради проявена от него груба небрежност и определеното обезщетение за репарирание на причинените неимуществени

вреди му се следва в пълен размер. Неоснователно ответникът претендира изплатената социална помощ от 610 лв. да бъде приспадната от обезщетението. Видно от молбата на ищеца и от Правила за отпускане на социални парични помощи в „БДЖ – Товарни превози“ ЕООД, въз основа на които сумата е изплатена, такива средства се получават от служители в затруднено социално или материално положение за да имат възможност да посрещнат свои разходи. С оглед критериите на чл.7.1. от Правилата, тази помощ е предвидена при наличие на обективни предпоставки и няма характер на обезщетение. Така е и в хипотезата на чл.7.1.2, предл.1 от Правилата, в която е изплатена помощта на ищеца, защото причината за временната неработоспособност е без значение за възникване на правото да се получи сумата. На следващо място, предвид целта на помощта – да се спестят разходи на работника или служителя или да се компенсира липсата на доход, както посочи ответника в първото съдебно заседание, не може обосновано да се заключи, че изплатената сума е за обезвреда на причинени неимуществени вреди, каквито ищецът претендира.

Предвид всичко изложено, предявеният иск с правно основание чл. 200 КТ следва да се уважи до сумата от 25 000 лв., представляваща справедливия размер на паричния еквивалент на поделжащите на обезвреда неимуществени вреди, а за разликата до претендираните 60 000 лв. – да бъде отхвърлен. Следва да бъде съответно частично уважен и искът за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва, дължима съгласно чл.84, ал.3 ЗЗД от деня на настъпване на трудовата злополука – 22.11.2019 г. до 12.04.2021 г., съобразно претенцията. Съдът на основание чл.162 ГПК и въз основа на чл.86, ал.2 ЗЗД и Постановление № 426 на МС от 18.12.2014 г. за определяне размера на законната лихва по просрочени парични задължения, определи размера на вземането за обезщетение за забава на плащането за претендирания период на 3 527,78 лв. В останалата си част, до пълния размера на предявеното от 8 400 лв., претенцията се явява неоснователна, поради което искът следва частично да се отхвърли.

По присъждане на направените разноски:

На основание чл.78, ал.6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Районен съд – Горна Оряховица държавна такса за разглеждане съразмерно на уважената част от исковете в общ размер 1 013,11 лв. и да възстанови на бюджета на съда част от възнагражденията на вещите лица, съразмерно на уважената част от исковете – в размер на 175,15 лв., както и 5 лв. в случай на служебно издаване на изпълнителен лист. Останалите съдебни разноски, пропорционални на отхвърлената част от исковете на освободения от заплащане на такси и разноски ищец, следва да останат за сметка на съда.

Предвид крайния изход на спора и на основание чл.78, ал.1 ГПК, ищецът има право да му се присъдят направените разноски, съразмерно на

уважената част от исковете. От негова страна е направено такова искане и са представени доказателства реално да са сторени разноски в размер на 2 700 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение, от които пропорционално му се следват 1 126,10 лв.

Ищецът дължи заплащане на направените от ответника разноски, съразмерно на отхвърлената част от исковете, защото не е освободен от отговорността по чл.78, ал.3 ГПК (Определение № 629/01.11.2011 г. по ч.пр.д. № 440/2011 г. на IV Г.О. на ВКС). От страна на ответника е направено искане за присъждане на разноски и са представени доказателства реално да са сторени разноски от общо 370 лв. (330 лв. за възнаграждение на вещи лица по съдебно-медицинската експертиза и 40 лв. за заплатената част от депозита за явяване на свидетели). Ответникът-юридическо лице, е представляван от юрисконсулт и съгласно на чл.78, ал.8 ГПК му се дължи заплащане на юрисконсултско възнаграждение в размерите по Раздел IV от Наредбата за заплащането на правната помощ. Предвид вида и цената на исковете, фактическата и правна сложност на делото и обема на осъщественото от юрисконсулт процесуалното представителство (подаване на отговор на исковата молба, явяване във всички проведени съдебни заседания), съдът определи размера на възнаграждението съобразно чл.23, ал.1, т.1 от Наредбата на 300 лв. Следва да бъде посочено, че при приложение на цитираното правило значение има общия материален интерес на делото, а не цената на всеки от исковете, поради което възнаграждението не следва да се определя самостоятелно за всеки от исковете, както е сторил ответника. Така общата сума на разноските на ответника са в размер 670 лв., от които съразмерно му се следват 390,56 лв.

На основание чл.258, ал.1 ГПК решението подлежи на обжалване.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ПОДЕЛЕНИЕ ЗА ТОВАРНИ ПРЕВОЗИ – ГОРНА ОРЯХОВИЦА, Булстат 1754038560088, с адрес гр.Г*****, представлявано от Директора Д.Н. Б. към „БДЖ – Товарни превози“ ЕООД, ЕИК 175403856, със седалище и адрес на управление гр.С*****, представлявано от управителя И.Г.Л. да **заплати** на АНГ. П. М., ЕГН *****, с постоянен адрес гр.Г***** **сумата от 25 000 лв. /двадесет и пет хиляди лева/**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от трудова злополука, настъпила на 22.11.2019 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска – 15.04.2021 г. до окончателното ѝ изплащане и **сумата от 3 527,78 лв. /три хиляди петстотин двадесет и седем лева и седемдесет и осем стотинки/**, представляваща обезщетение за забава в плащането в размер на законната лихва за периода от 22.11.2019 г. до 12.04.2021 г., като **ОТХВЪРЛЯ исковете в частта за сумата**

над присъдените 25 000 лв. /двадесет и пет хиляди лева/ до претендираните 60 000 лв. /шестдесет хиляди лева/, или за **сумата от 35 000 лв. /тридесет и пет хиляди лева/** – обезщетение за претърпени неимуществени вреди и в частта за сумата над присъдените 3 527,78 лв. /три хиляди петстотин двадесет и седем лева и седемдесет и осем стотинки/ до претендираните 8 400 лв. /осем хиляди и четиристотин лева/, или за **сумата от 4 872,22 лв. /четири хиляди осемстотин седемдесет и два лева и двадесет и две стотинки/** – обезщетение за забава в плащането в размер на законната лихва.

ОСЪЖДА ПОДЕЛЕНИЕ ЗА ТОВАРНИ ПРЕВОЗИ – ГОРНА ОРЯХОВИЦА, Булстат 1754038560088, с адрес гр.Г*****, представлявано от Директора Д.Н. Б. към „БДЖ – Товарни превози“ ЕООД, ЕИК 175403856, със седалище и адрес на управление гр.С*****, представлявано от управителя И.Г.Л. да **заплати** по сметка на Районен съд – Горна Оряховица **сумата от 1 188,26 лв. /хиляда сто осемдесет и осем лева и двадесет и шест стотинки/**, представляваща държавна такса за разглеждане на делото и заплатени възнаграждения за вещи лица, съразмерно на уважената част от исковете, както и **5 лв. /пет лева/** в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

ОСЪЖДА ПОДЕЛЕНИЕ ЗА ТОВАРНИ ПРЕВОЗИ – ГОРНА ОРЯХОВИЦА, Булстат 1754038560088, с адрес гр.Г*****, представлявано от Директора Д.Н. Б. към „БДЖ – Товарни превози“ ЕООД, ЕИК 175403856, със седалище и адрес на управление гр.С*****, представлявано от управителя И.Г.Л. да **заплати** на АНГ. П. М., ЕГН *****, с постоянен адрес гр.Г***** **сумата от 1 126,10 лв. /хиляда сто двадесет и шест лева и десет стотинки/**, представляваща направени разноски за заплащане на адвокатско възнаграждение в първоинстанционното производство, съразмерно на уважената част от исковете.

ОСЪЖДА АНГ. П. М., ЕГН *****, с постоянен адрес гр.Г***** да **заплати** на ПОДЕЛЕНИЕ ЗА ТОВАРНИ ПРЕВОЗИ – ГОРНА ОРЯХОВИЦА, Булстат 1754038560088, с адрес гр.Г*****, представлявано от Директора Д.Н. Б. към „БДЖ – Товарни превози“ ЕООД, ЕИК 175403856, със седалище и адрес на управление гр.С*****, представлявано от управителя И.Г.Л. АНГ. П. М., ЕГН *****, с постоянен адрес гр.Г***** **сумата от 390,56 лв. /триста и деветдесет лева и петдесет и шест стотинки/**, представляваща направени разноски за заплащане на възнаграждения за явяване на свидетели, възнаграждение за вещи лица и юрисконсултско възнаграждение в първоинстанционното производство, съразмерно на отхвърлената част от исковете.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд – Велико Търново в двуседмичен срок от връчване на преписи на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Горна Оряховица: _____